

jalg mitte veel ei olla läbbi föndind, ja kus palju woeraid elajaaid leida. Lähme, wehhed, watama, kas on nenda, suuda öldasfe ollewad. Tee on küll pikk ja tük merd, teine maad, agga mis meil fest luggu? meie jaome laewa ja hobbuje öllul pristest eddas. — On agga küll kaugel Kaliwornist ärra, se Brasilia maa, reisi et null tiiddinus täes, ei tee tahha otsa löppeda. Ja on siin sedda palawat, mis nörgestusse peale aiab, otse kui sauna leis. Hea veel, et märjulest rohkest leida, muidos ollesks surm warraks. No küll selle triip hoone sees puud ja willi figginevad! Waata, wennikenne! mis mets siin kasvab. Et küll Kaliworni sedri puid siin ei olle, süstki aiab se lehtmets omma rögatuma sammastega hirmo peale. Ennäh, mis räggas need puud siin on, üks teise naial längus, mönni sirge kui püss, mönni föriver ja okslinne kui meie maa tammi. Ühhe jured maast wäljas, kui ollesks ta ülles howatud, teine näitse üllewest allaspiddi kasvavat, fest ta latw, täis punnasid öisa, rippub föifudes teisje olste wähhel. Seal jälle mässib ennaast üks teere, nenda kui ummaslad ümmer ridwa, pilki puu sammasti taewa pole, et ta päikest nähha jaaks, ja waata, mis jäimme ja sitke ta an, kui kannepinne föis. Mingo selle räggadistu sisse hunt ehi farro, ei innimesje süddaa julge senna minna. Wötta küll firxes fätte, ja rain enneselle teed, — ei se möedu middagi. Mende

puude sadwad on kui holega sihte punnutad ja föitega koffu föidetud, ni paksus lehtes, et sealt pääwa wirud läbbi ei paista. Nemmad kasvavad ühhe teise wöidu: les jõudsam on, lämmatab nabee ärra, ennesse ellu ummuussest peastes. Mönni puu, mis omma pea ille teiste sirkutab, ja selle igga õige piiska arvat ollewad, on täis sammast ja muid foerlapa mehhi, les tedda kuivats immewad ja tedda selle läbbi enne aegu ärra surmawad. Mets on täis ärra lämmatud ja pihhastand puid, mis puttufad urbjefs aiawad, nenda et nad üürisesse aea pärast suure mürrina ja läri-naga mahha langewad, kus nad ärra mäddandes tullewa seltjile maad rammustawad.

Siu metsas on keisjuggu fallid wärvi puid leida, misga meie naeshed koddu lönga wärwinwad. Teie teate küll, kui raoste se puu on, mis kaupmehhed brasili-puufs nimmetawad, ja et ta förowa on, kui farro; tunnete ka mahhoni puud, kellest tielarid satetelle ello maea ristu tewad: neid puid on siin ille arru kasvamas.

Metsad on ka siin maas, nenda kui igas sohhas, hingelise lomade ellu paist. Küll on siin suuri fisthaid metsalissi, les omma möörgamuissega ösel iihu farwad püsti aiawad; küll fa arrawerrelissi hirweid, pödraji, lampa ja sitse függi mäisetsejaid ja teisi elajaaid, les pääwa aegu metsa oll lepusi lilles toidust wöttawad. Orrawad ja naisjat